

PĒDAS

Preiļu Valsts Ģimnāzijas avīze

1(9) #

Oktobris/Novembris

Šajā numurā lasiet:

Intervija ar direktori 2.lpp
Līgītu Pauniņu

Drošībai 4.lpp

Parlamenta ziņas 4.lpp

Lai nekad nav garlaicīgi! 5.lpp

 Ģimnāzijas absolventi 6.lpp

Pārdomu stūrītis 7.lpp

Joku lapa 8.lpp

Redaktora sleja...

Ģimnāzijā.

Kamēr jaunie pavisam nedroši staigā pa skolas gaiteniem, bet vecie ģimnāzisti vēl nevar pierast pie neredzētajām sejām, mācības jau rit pilnā sparā. Liekas, vēl pavisam nesen vērām skolas durvis 3. septembrī ar nelielām bažām par to, kas tad šogad sagaida, bet, re, pavadītas jau rudens brīvdienas un klāt pirmais sniegs.

Man liekas, ka šo mācību gadu skolēni un skolotāji varēja uzsākt ar mazliet lielāku prieku, jo ir taču tik patīkami ienākt jaunās, skaistās telpās. Kaut arī strādnieki aiz loga vēl cītīgi strādā, visi varam novērtēt, ka mūsu skola palikusi daudz plašāka, gaišāka un modernāka. Cerams, ka jaunās telpas palīdzēs mācībās un uzlabos sekmes!

Arī šogad novembra nozīmīgākais pasākums būs ģimnāzijas

kops ar krāsainām kļavu lapām jau tik pat kā aizpūsti pirmie divi mēneši skolas solos. Tālākajā atmiņu kaktiņā ir paslēpta saulainā vasara un pilnā sparā sāks jauns mācību gads arī Preiļu Valsts Ģimnāzijā.

kums būs ģimnāzijas dzimšanas diena. Šoreiz šie svētki vairāk domāti pašreizējajiem ģimnāzistiem, jo absolventu salidošana vairs nenotiks kā parasti katru gadu. Klusās, mierīgās un nedaudz patriotiskās noskaņās, atskatīsimies uz paveikto un sasniegtu.

Paskatoties uz kailajiem kokiem un plāno sniega kārtu, saprotu, ka pamazām pie vērtīgiem kļauvē garie, tumšie ziemas vakari. Es gribētu ikvienam savam vienaudzim ieteikt nedaudz padomāt par sevi, draugiem un ģimeni, dzīves vērtībām. Varbūt arī atrast kādu patriotisku sajūtu, jo ir taču labi apzināties, ka esam tieši mazajai, mīļajai Latvijai piederīgi. Ar jaukām domām un sajūtām aizdzīsim šī pelēkā laika depresiju un ielūkosimies sevī, jo tumšais rudens ir tieši tas brīdis, kad pie kādas karstas tējas tases nedaudz apstāties un sakārtot visu.

Domāju, ka valsts dzimšanas dienai vajadzētu būt nelieliem svētkiem ikvienam, tādēļ katram latvietim gribētu novēlēt, lepoties ar savu valsti, mīlēt un cienīt to. Tveriet katru jauko mir-

Ievīna

Daudz laimes, ģimnāzija!

Mēs dzīvojam 21. gadsimtā - lielo iespēju laikmetā, tāpēc ņemsim no dzīves visu, ko tā dod - tai skaitā baudīsim iespēju pavadīt laiku šajā - Pasaules Vislabākajā Ģimnāzijā!

Vizma

Lai ģimnāzija kā liela un sarkana magone, vienmēr tiektos pretī saulei un pasaulē izkaisītu simtiem spožu sēkliņu. Un nekad nepadotos vēja brāzmām un lietis šaltīm.

Vineta

Lai ir daudz jaunu, aktīvu, radošu, zinošu, darboties gribošu skolēnu. Un viss iecerētais izdodas.

Zanda

Lai vienmēr ir jauni mērķi, ko sasniegt un nezūdoši spēki augt, attīstīties un tiekties pēc kaut kā vēl labāka.

Ievīna

“Prieks, ka mēs augam”

1983. gads, Tjanšans

Jau atkal atnācis kārtējais novembris. Un, kā jau katru gadu, arī šoreiz gaidām ģimnāzijas svētkus. Kas tik viss nav noticis kopš deviņdesmit sestā – apgūtas jaunas telpas, skolotāju kolektīvā uzņemti jauni pedagogi, jūniju izlaidumos pasaulē palaisti jau 997 absolventi.

Tieši tādēļ šoreiz saruna ar cilvēku, kas šeit atbildīgas par itin visu - PVG vadītāju Ligitu Pauniņu.

Nesmu vēl sākusī direktores iztaujāšanu, kad 203. kabinetā ierodas kancelejas vadītāja un teic: „Pie direktores atnākusi, un smaida! Pie direktores parasti nesmaida!” Atļaušos gan nepiekrīst. Tas tikai tāds priekšstats, ka direktora apciemojums saistās ar negācijām. Ir taču cilvēki, kuriem direktore vēlas paspiest roku, pateicoties par uzvarām, sasniegumiem. Un mums tādu nav maz. PVG – tā ir skola, kas aug.

Šogad esam piedzīvojuši pārmaiņas – ieguvuši jaunas telpas. Arī Jūsu kabinets tapis daudz plašāks. Kādas sajūtas?

Jā, kabinets ir kļuvis plašāks. Es jau smejos, ka gribas to atdot kādai klases telpai!

Pēdējo gadu laikā PVG ir piedzīvojusi lielas izmaiņas. Kas Jūs tajās priecē visvairāk?

Protams, priecē tas, ka mēs augam materiālā ziņā. Apgūti vairāki korpusi, sporta zāle. Godīgi sakot, pirmajā gadā nemaz neticējām, ka varētu strādāt arī šajās telpās (jaunajā korpusā). Tas šķita tāds nereāls sapnis. Bet nu jau pašreizējā situācijā ģimnāzisti noteikti izjūt, ka telpu pietiek. Bet nu, telpas ir viens. Cits ir tas, kas tās piepilda. Protams, ienāk jauni skolotāji, atgriežas bijušie absolventi. Bet pēdējos gados skolēnu skaits ir sarucis. Šis ir tāds laiks – 2006., 2007. gads, kad arī pamatskolās ir mazāk skolēnu, bet ceram, ka uz priekšdienām strādāsim, paplašināsim savu ģeogrāfiju.

Bet kas sniedz vislielāko gandarījumu, strādājot skolā? Pedagoģa darbs tomēr liek no sevis daudz ko atdot.

Man personīgi vislabāk patīk vadīt stundas, kontaktēties ar

Ar direktori sarunājās Vizma

skolēniem. Bet direktora darbs - tas ir tāds kā pašlaik – sēžu pie datora, strādāju ar papīriem. Un šo darba pusi nemaz neredz. Dažreiz arī manā skatījumā šīs formalitātes tiek veiktas tikai tāpēc, ka tā vajag, tādus dokumentus pieprasa. Turpretī skolotāja darba rezultātu var redzēt diezgan ātrā laikā.

Vai, Jūsuprāt, jauniešiem ir motivācija izvēlēties skolotāja profesiju?

Grūti pateikt. Principā tas ir darbs, kuram zināmā mērā ir jābūt aicinājumam. Lai arī kā nebūtu, visiem skolēniem ir skolotāji, kurus pieņem ļoti labprāt, kurus pieņem mazāk, kurus respektē vairāk, kurus ne tik. Par katru skolotāju jauniešiem ir savs vērtējums. Un šai darbā ir vajadzīgas dažādas cilvēciskās īpašības, attieksme. Ja ir šis aicinājums, ja ir vēlme, varēšana un arī drosme strādāt kolektīvā, darboties ar cilvēkiem, tad tā ir pareizā izvēle. Bet, ja grasās strādāt par skolotāju tikai tādēļ, lai būtu darbs un alga, tad gan rodas zināmas problēmas.

Tā tas ir jebkurā darbā...

Jā, tieši tā. Ja mēs ar vārdu „motivācija” saprotam algu, prestižu sabiedrībā, tad šai ziņā viss mūsu valstī nav kārtībā. Arī laika patēriņa ziņā skolotāji ir tie, kas visvairāk strādā. Ja būtu kā citviet pasaulē, kur pedagogi vismazāk strādā, bet visvairāk pelna, tad droši vien dzīve būtu citādāka gan jums, skolēniem, gan mums, skolotājiem. Ir taču milzīga atšķirība – strādāt 4 vai 8 stundas. Slodzes dēļ viss pamazām sakrājas – kaut kas paliek neizlasīts, neredzēts, kaut kur neaizbraukts. Bet es domāju, ka viss ir uzlabojams, ka kaut kas mainīsies uz labo pusi. Šajā ziņā esmu optimiste.

Un kā Jūs vērtējat jauniešu dzīvi Preiļos – iespējas sevi pilnveidot, lietderīgi pavadīt laiku?

Tas lielā mērā atkarīgs no katra paša. Ir cilvēki, kuriem vajadzīgs ļoti maz., lai sevi realizētu, pierādītu. Domāju, ka iespējas pie mums ir. Kaut vai tās iestādes, kas ir apkārt skolai: sporta skola, mūzikas skola, jaunrades nams, kultūras nams, pašdarbība. Darīt – tas ir galvenais. Cita lieta – vai tas notiek. Nedrīkst kritizēt jauno paaudzi, bet tagad daudzi ir tā sauktie „televizoru bērni” - pieraduši saņemt visu gatavu, nevēlas paveikt to, kas prasa zināmu darbu. Savā veidā valda tāda patērētāju ideoloģija. Bet ne visiem tā piemīt. Ir arī tādi, kam piemīt milzīga enerģija, un viņi dabū gatavus visādus debesu brīnumus, noorganizē burvīgus pasākumus. Pateikt, ka nav un nevajag – tas ir vieglākais ceļš.

1980. gads, Kaukāzs

Ja Jums paši būtu iespēja iejusties ģimnāzista lomā – ko Jūs vēlētos paveikt, panākt? Tad, kad Jūs mācījāties, bija pavisam citi laiki.

Jā, tad, kad es mācījos, bija pionieru laiki, komjauniešu laiki, ko var dažādi vērtēt, bet pēdējos gados tā ideoloģija bija mazāka. Lielāko akcentu lika uz kolektīvu. Var jau būt, ka dažreiz pārspīlēti, bet kolektīvai atbildības sajūtai, kopējam darbam bija arī zināmas pozitīvas lietas. Bija dažādi pasākumi – pārgājieni, ekskursijas, studentu dienas, kam piemita kopābūšanas sajūta, draudzīgums. Un tas saglabājies līdz pat šai dienai – arī tagad ar bijušajiem studiju biedriem katru vasaru sabraucam kopā. Un šķiet, ka tā ļoti pietrūkst ģimnāzistu vidū. Tās ir tā laika atskaņas – vēlēšanās būt kopā. Tātad gribētos redzēt kolektīvisma garu, atbildības sajūtu citam par citu. Pirmajos ģimnāzijas gados to vēl varēja izjust, bet nu skolēni sadalījušies grupiņās – katrs savā stūrītī, savā bariņā. Klases kolektīvi izveidojas no dažādu skolu pārstāvjiem, un ir diezgan grūti tos savienot.

Kolektīva gara stiprināšanā lielu lomu spēlē dažādi ārpusstundu pasākumi, aktivitātes. Kura tradīcija ir vistuvākā Jums?

Droši vien tūrisma diena, kas šogad nelāgu laikapstākļu dēļ nenotika. Bet gan jau mēs kaut kur vēl ziemā aiziesim!

Kādreiz bija ļoti jaukas skolotāju dienas, kurās tika nodarbināti skolotāji gan modes skatēs, gan citādās jautrās atrakcijās. Visbrīnišķīgākie bija masu pasākumi pārdomātā, labestīgā atmosfērā. Piemēram, krāsainās dienas, kad tērpās noteiktu krāsu apģērbā. Arī lieliskas humora dienas, kurās notika dažnedažādas masu jautrības.

Direktora amats – tas ir tāds amats, par ko sapņo daudzi bērni. Vai arī jūs par to mazotnē domājat?

Patiesībā darbu skolā vienmēr pieņemu kā iespējamo profesiju, jo labi padevās matemātika. Bet vienmēr interesēja arī tūrisma lietas, pārgājieni, to organizēšana. Braucām ekskursijās uz kalniem. Vēl pirmajos ģimnāzijas gados kopā ar skolēniem to pieredzējām. Tagad gan domāju, ka skolēnus uz kalniem nevestu, jo apzinos milzīgo atbildību.

Kas Jūs tik ļoti valdzina kalnos?

Tā noteikti ir neierastā vide. Jādomā ir tikai par šo brīdi, šo dienu. Varētu būt arī skarbums. Tā ir kā sevis pārbaude, būt ar savām domām, sevis sakārtošana.

Bet kādas blēņas darījāt bērībā?

Nebiju no paklausīgāko bērnu vidus. Mācības gan problēmas nesagādāja, bet šad tad mēdzu parunāt pretī skolotājiem, saprāta robežās, protams.

Klase, kurā mācījos, bija ļoti aktīva, ar izteiktu kolektīva garu. Un kolhozu laikā, kad vēlējamies braukt ekskursijā, mums deva autobusu no kolhoza, tikai tas bija jāatstrādā. Vienreiz mūs aizveda uz biešu tīrumu un lika tās novākt. Pateica: „Līdz tam akmenim!” Norāvām kādu vagu, bet tad izdomājām, kā visu izdarīt vienkāršāk – saņēmāmies un atvēlām lielo akmeni krietnu gabalu tuvāk. Pēc tam kurinājām ugunsgrābi, cepām kartupeļus un visu dienu gājām rotāļās. Galvenais, ka visi darbojamies vienotā frontē! Tieši ko-

pīgie momenti veido skolas dzīvi.

Un kādi ir neparastākie, savdabīgākie nedarbi no ģimnāzistu puses?

Protams, ir klasiskās blēņas – zēnu un meiteņu tualetu šiltīšu samainīšana gada sākumā, dažkārt noņem no stenda rīkojumus par rājieniem – tāpēc tos mēs sakopējam vairumā! Liels pārkāpums bija, kad vienu gadu balles laikā ap pusvienpadsmitiem ārā tika sarīkots salūts. Tad gan es biju pārskaitusies un pārbijusies, ka nenotiek kāda nelaime.

Bet kādam, Jūsprāt, jābūt ideālam ģimnāzistam?

Ū! Skaisti – ideālais variants! Pirmkārt jau viņam jātiek galā ar tiem darbiem, ar kuriem viņam jātiek galā, visam jābūt kārtībā ar mācībām. Aktīvs, ar savu pārliecību, ar atbildības sajūtu par savu statusu. Lai nebūtu vienaldzīgs pret apkārtējiem, pret notiekošo. Man cilvēkos visvairāk nepatīk vienaldzība. Ideāls ģimnāzists būs ar savu nostāju. Viņš nepaies garām, ja kādam dara pāri, bet ja kādam būs noticis kas labs – uzslavēs. Tad jau viss būs labi.

Kā jau minējāt, Jūs fascinē kalnos kāpšana. Kalns – tā ir virsotne, mērķis. Kas ir tās virsotnes, mērķi, kurus Jūs vēlētos redzēt sasniedzam PVĢ?

Man tiešām ļoti gribētos, lai viss, ko esam šais gados paveikuši, ietu uz priekšu, lai viss notiek tālāk. Lai veidojas kolektīvs, saliedētība savstarpējās attiecībās, kā arī atbildība, drošības sajūta. Viss pārējais jau pakāpeniski.

1980. gadā pārgājienā, Kaukāzā slēpojot.

Drošībai

Pēdējā laikā pārāk bieži nākas dzirdēt par dažādiem negadījumiem, kuri ziemzēl ir beigušies traģiski un tieši jaunieši savas pārgalvības dēļ cieš visvairāk. Vai Tu esi piesardzīgs? Vai pats nerausti savu likteni aiz ūsām?

Pēc statistikas datiem katrs trešais bojāgājušais uz ceļa ir bijis gājējs. Līdz septembra beigām Latvijā miruši jau 95 gājēji. Gājējiem bīstamākie mēneši ir oktobris, novembris, decembris un janvāris. Piemēram, 2006. gadā šajos mēnešos ir zaudējuši dzīvību 45 % no visiem bojā gājušajiem.

Pēc CSDD datiem- neapgaismotu gājēju pamana tikai 25-40 metru attālumā. Ja vadītājs brauc ar ātrumu 90km/h, šo ceļa posmu viņš paveic dažās sekundēs. Savukārt atstarotāja atspīdināto gaismu autovadītājs, braucot ar tuvajām gaismām, pamana 140 metru attālumā, bet, braucot ar tālajām gaismām,- pat no 400 metru attāluma. Tāpat gājēju un velosipēdistu pamanīšanas attālums, lietojot atstarotājus, palielinās 5 līdz 10 reizes, un tas ir pietiekami liels laika sprādis, lai vadītājs laikus reaģētu, samazinātu ātrumu un izvairītos no gājēja.

Oktobrī ģimnāzijā notika drošības diena, kurā piedalījās arī policijas pārstāvji. Šķiet, ka tieši dažādu fotoattēlus parādīšana no ceļu satiksmes negadījumiem mūsu pašu Preiļu rajonā, bija efektīvs veids, kā likt aizdomāties par to, ka neviens no mums nav īsti pasargāts.

Lai noskaidroti, cik tad droši jūtas PVĢ audzēkņi, tika veikta aptauja, kurā piedalījās 25 skolēni. Trijiem ģimnāzistiem no katra kursa vajadzēja atbildēt uz 7 jautājumiem, un rezultāti ir sekojoši:

- Visi skolēni atzina, ka ievēro ceļu satiksmes noteikumus vai cenšas to darīt, lai justos drošāk un izvairītos no nelaimes gadījumiem.
- Atstarotājus lieto 21 ģimnāzists no 25.
- 16 skolēni atzina, ka naktī ārpus mājas nejūtas droši.
- Uz jautājumu "Vai zināt kā pareizi apieties ar elektroierīcēm, gāzi un ugunsgrēku gadījumos?" lielākā daļa atbildēja apstiprinoši.

Lūk, kādiem jāizskatās īstiem gājējiem! :)

- 17 skolēni uzskata, ka par drošību ir runāts pietiekami, pārējie atzīst, ka informācijas varētu būt vairāk.
- Pēdējā laika notikumi Preiļos ir ietekmējuši 18 skolēnus. Viņi atzīst, ka jūtas nedroši, ir bail doties kaut kur vieni, ir aizdomājušies par savu drošību.
- Ģimnāzisti justos drošāk, ja tiktu apgaismotas visas ielas tumšajos vakaros, autovadītāji brauktu uzmanīgāk, policija vairāk uzmanītu apkārtni, cilvēki paši ievērotu likumus, būtu atsaucīgāki un draudzīgāki, mazāk lietotu alkoholu un narkotikas. Skolēni mazāk uztraucas, ja ir kopā ar citiem cilvēkiem.

Kad par kārtējo bojā gājušo stāsta ziņās, mēs bieži vien to neuztveram nemaz tik nopietni, bet, kad nelaimes notiek tepat mums līdžās, tā ir pavisam cita lieta. Tieši to atzina arī daudzi no mūsu aptaujātajiem ģimnāzistiem. Traģiskie notikumi ir likuši padomāt ar savu drošību daudziem, tādēļ varbūt beidzot ieklausīsimies "tukšajās runās" par atstarotāju nepieciešamību, lai mēs nebūtu tikai tumši plankumi uz ceļa, ievērosim satiksmes noteikumus un būsim ļoti uzmanīgi jebkurā situācijā. Ir vērts būt uzmanīgiem, jo katrs neapdomīgs solis var mainīt dzīvi vienā acumirklī.

Zanda, Ieviņa

Parlamenta ziņas

Jau krietns laiciņš pagājis kopš darbojas jaunais PVĢ parlaments un vēlamies arī citiem pastāstīt, ko esam paveikuši.

- 24. Septembrī tika ievēlēts parlaments.
- Sadalīti pienākumi tajā, izveidotas informācijas, kultūras un izglītības darba grupas.
- Apstiprināts parlamenta darba plāns.
- Novērtēta kursu rudens darbu skate PVĢ.
- Organizētas pirmkursnieku iesvētības.
- Kā PVĢ parlamenta prezidents tiku ievēlēts Preiļu rajona Skolēnu Domē.
- Piedalījies rajona skolēnu pašpārvalžu līderu seminārā.
- Novērtēti kursu veidotie plakāti par nozīmīgiem cilvēkiem Preiļos.
- Mainīts parlamenta sastāvs, 4 cilvēku vietā mums pievienojušās Olga Jermakova, Lauma Lazdāne, Vizma Mičule, Dace Barkeviča
- Kopā ar sk. Ingūnu Patmalnieci organizēta PVĢ nedēļa un ģimnāzijas dzimšanas dienai veltītais pasākums.
- Aktīvi sākam pārstāvēt skolēnu intereses un noskaidrot viņu attieksmi par dažādām aktuālām norisēm PVĢ.

Ja arī tevi skolā kaut kas uztrauc, neapmierina vai ir kādas radošas idejas, droši vari griezties pie mums, centīsimies palīdzēt.

Politiskā partija "Zebras" kopā ar mīlo Raimonu! :)

Rihards Vilcāns

Lai nekad nav garlaicīgi!

Vai esi padomājis cik daudz laiku velti bezjēdzīgai sēdēšanai pie datora? Cik bieži tāpat vien klaiņo pa pilsētu vai vienkārši garlaicojies. Bet, protams, ir arī tādi skolēni, kam brīvā laika nemaz nav. Tādēļ gribam sākt jaunu rakstu sēriju par dažādām ārpusstundu nodarbībām Preiļos, jo iespēju ir daudz, bet liela daļa par tām nemaz nav informēti. Lai precīzāk noskaidrotu ko tad jaunieši isti dara brīvajā laikā, veicām aptauju. 26 skolēniem tika uzdoti 4 jautājumi. Noskaidrojām, ka lielākajai daļai brīvā laika nav daudz, bet skolēni uzskata, ka Preiļos ir maz iespēju tā pavadīšanai. Ko tad isti dara ģimnāzisti? Visvairāk skolēni pieminēja tautu dejas, bet daudzi piedalās arī korī, folkloras kopā, teātrī, ansambli, dažādās dejās, nodarbojas ar sportu un apmeklē dažādu mācību priekšmetu konsultācijas.

Par savām ārpusstundu nodarbībām mums visiem gribēja pastāstīt 2.B kursa skolniece Santa Dakule. Viņa ir ļoti labs piemērs, kā mācības var apvienot ar ļoti daudzām dažādām aktivitātēm. Iespējams, ka viņa varētu būt arī iedvesmas avots kādam, kas vēl nav atradis iespēju kaut kur iesaistīties un darboties.

Sveiks, ģimnāzist!

Aiz loga snieg, tuvojas Ziemassvētki. Kaut kur tālumā, kamanās, nē, jau drīzāk ar riteni Ziemassvētku vecītis brauc. :)

Es gribēju padalīties ar savu stāstu. Mācos PVĢ otrajā kursā. Prioritātes uz mācību priekšmetiem jau esmu izvērtējusi. Neskatoties uz stingro mācību sistēmu, šī skola ir un paliks manā skatījumā viena no vislabākajām. Jā, protams, ģimnāzija prasa daudz pūļu un laika, lai sasniegtu labu rezultātu, bet es uz nākotni netiecos tikai ar labām atzīmēm. To visu sekmē arī citāda veida pieredze, ko uzkrāj ikdienā. Tieši tādēļ es izmantoju iespējas, ko piedāvā gan skola, gan pilsēta. Es piedalos folkloras kopā „Rūtoj“, esmu dejojusi deju kolektīvā „Dancari“, eju uz teātra studiju „Haoss 2“, apmeklēju angļu valodas kursus, izmantoju lielisko iespēju muzicēt grupā „PlayBack“ (šādu skolu, kuras muzicēt gribošiem jauniešiem dod instrumentus, tiešām ir maz!), muzicēju arī Viļānu BJC ansamblī, darbojos nevalstiskās organizācijas „KlubsMāja“ vienībā „Rāmis“ un aktīvi darbojos PVĢ parlamentā. Ko man tas dod? Neizsakāmi daudz! Lielu paziņu, draugu loku, ar kuriem kopā var doties jautros piedzīvojumos! Pieredzi, jaunas zināšanas. Tā ir lieliska iespēja izkļūt ārā no rutīnas, kas saucas „Skola, darbs, māja...“ Darbošanās nevalstiskajā organizācijā dod iespēju piedalīties dažādos semināros gan Latvijā, gan ārvalstīs. Dod iespēju kontaktēties ar Latvijā slaveniem cilvēkiem, izpausties pilnīgi visās jomās, un vēl un vēl un vēl...

Santa prot spēlēt ģitāru! :)

Te ir neliels iespēju apkopojums: sportiskiem jauniešiem sporta klubs „Cerība“ un PVĢ piedāvā futbola, tenisa, vieglatlētikas, volejbola u.c. treniņus, kā arī iespēju staigāt uz trenežieru zāli. PVĢ tu vari apmeklēt kora, folkloras, vokālā ansambļa, datorkursu, deju kopas nodarbības. Bērnu un Jauniešu centrs nepiedāvā tikai mazu bērnu rotaļas, vidusskolas vecuma jaunieši var staigāt uz šūšanas, angļu valodas un „Esi līderis“ kursiem. Preiļu 1.pamatskola, Preiļu 2.vidusskola, piedāvā deju (latīņamerikas, vēderdeju u.c.), kā arī iespēju debatēt. KC piedāvā teātra „Haoss 2“, deju kopas „Gaida“ un deju grupas „Akcents“ nodarbības. Ir iespējas apmeklēt autokursus, staigāt uz mākslas skolu, mūzikas skolu un d.c. Un ja Tevi varbūt interesē organizācija Preiļu alternatīvās kultūras atbalsta centrs „PAKAC“, vari sīkāku informāciju meklēt <http://pre.times.lv>

Atceries, ka darbošanās jebkurā nozarē ir ne tikai neformāls ieguvums sev, bet arī formāli tas var noderēt, piemēram, rakstot CV utt.

P.S. Tikai nepamet pavisam novārtā arī mācības, jo Ziemassvētku vecītis taču jau brauc, un kabatā tam liecība par pirmo semestri!

Nākamajā avīzes numurā varēsi atrast informāciju par visām šīm aktivitātēm, lai vairs nekad nebūtu jāsūdzas par garlaicību.

Ieviņa

Aktīvā Santa kopā ar grupu Playback. :)

Arī viņi reiz bija ģimnāzisti

Trīs gadi ģimnāzijā paiet ļoti ātri. To apgalvo daudzi bijušie ģimnāzisti, un vidusskolas gadus saista pārsvarā tikai ar jaukām atmiņām „Pēda” ielūkojās PVG absolventu gaitās un palūdza dalīties iespaidos par viņu laiku ģimnāzijā. Varbūt kāds šajās intervijās atradīs sev kādu noderīgu padomu tālākajai dzīvei. :)

Absolvents	Zigmārs Erts (absolvējis 2001.gadā)		Gunita Smilga (absolvēja 2006.gadā)	Aija Upeniece (absolvēja 2005. gadā)	
Jautājums					
<u>Kur mācījāties (vai mācāties) pēc PVG? Kur strādājat šobrīd?</u>	Latvijas Universitāte: Sociālzinātņu fakultāte - politiskās zinātne; Ekonomikas un vadības fakultāte – sabiedrības vadība. Šobrīd strādāju Preiļu novada domē.		Tagad mācos Rīgas Tehniskajā universitātē ETF (elektronikas un telekomunikāciju fakultātē, tieši mācos telekomunikāciju fakultātē). Strādāju Tele2 tehniskajā daļā	Es mācos LU, EVF(Ekonomikas un vadības fakultātē), Grāmatvedības, analīzes un audita programmā	
<u>Ko Jums deva PVG?</u>	Domāju, ka PVG palīdz nostiprināt atsevišķas rakstura iezīmes, piemēram, atbildību, pārliecību un tieksmi uz rezultātu		Ģimnāzija, ja godīgi, deva visas zināšanas, parādīja ceļu, kur tālāk mācīties. Parādīja, kas ir labs un kas ļauns. Deva iespēju iestāties tādā augstskolā kādā vēlos. Deva nākotni.	Labus draugus, pastāvību, zināšanas, iemācīja pārvarēt grūtības, neatlaidību.	
<u>Kuru skolotāju(us) vispilgtāk atceraties un kāpēc?</u>	Visus skolotājus atceros vienlīdz spilgti. Protams, spilgtāk atmiņā palikuši skolotāji, kuriem esmu bijis audzēknis visus 3 gadus, piemēram, klases audzinātāja. Ļoti patīkami, ka ar atsevišķiem skolotājiem veidojas veiksmīga sadarbība arī šodien.		Mārīti Lisovu! (visu cieņu viņai) Jo viņai nekad netrūka laika, lai kaut ko paskaidrotu, savus brīvos brīžus nežēloja nevienam skolniekam, vienmēr palīdzēja un maksimāli sagatavoja eksāmenam. Vienkārši ideāla!!	Es uzskatu, ka visforšākā skolotāja bija Ligita Pauniņa, jo skolotāja prata iemācīt savu mācību vielu un iemācīt pastāvību, un viņa kā cilvēks bija forša. Francis Livmanis, tāpēc ka ar viņu visu varēja sarunāt.	
<u>Kādi pasākumi bija PVG Jūsu mācīšanās laikā? Kuri bija visieciēnītākie?</u>	Atmiņā ir tematiskie pasākumi, dzīve kopmītnēs, lai gan neslēpšu, ka vairāk atmiņā palikušas mācības.		Es visvairāk atceras žetonvākari. Tāda kursa kopības sajūta! Būtība jebkurš ģimnāzijas pasākums bija kolosāls!	Notika mums gan diskotēkas, gan iepazīšanās vakari. Bija interesanti, piedalījās viss kurss. Mums bija jautri, skolotāji smējās līdz asarām.	
<u>Ko jūs tagad ieteiktu ģimnāzistam</u>	Nekādā ziņā nenožēloju studijas, izvēlēto studiju virzienu, ko esmu studējis pēc PVG beigšanas, taču ģimnāzistiem iesaku laicīgi padomāt par profesionālo orientāciju, izvēlēties turpmāko studiju virzienu, nebalstoties uz mītiem.		Izbaudiet to, ko jums dot ģimnāzija, jo tik labas skolas un skolotāju nekur citur nav! Tie nav tikai vrdi, tā tik tiešām arī ir. Ticiet man!!	Nospraust sev dzīvē mērķi un tiekties uz to, jo nevajag padoeties dzīves sagādātajiem šķēršļiem.	
					Ieva, Maija, Olga

Vai viegli būt pirmkursniekam?

Jau vairāk nekā divus mēnešus mācāmies Preiļu Valsts ģimnāzijā. Tas nemaz nav ilgs laiks, taču mēs, pirmkursnieki, jau „esam uz viļņa”. Lielāka daļa skolā iejutušies pilnībā, protams, ir tādi skolēni, kuri klusītiņām pie sevis domā par to, cik tomēr pamatskolā bija labi. Arī stundās brīžiem izskan vārdi: „Pamatskolā tā nebija!” Un skolotāja kārtējo reizi atbild: „Te nav pamatskola!”. Tā nu atliek tikai pieņemt jaunus noteikumus. Protams, daudzi mācības ģimnāzijā bija iedomājušies citādāk, bet pagaidām viss neliekas tik slikti.

Manuprāt, liels lepnums pirmkursniekiem ir par to, ka Edmunds Strods no 1D, tika ievēlēts parlamentā, startēja arī Evija Usāne no 1HK, kurai šogad diemžēl nepaveicās, taču priekšā vēl divi gadi. Daudzi no mums aktīvi iesaistās arī ārpusstundu aktivitātēs. Liekas, ka ģimnāzijā ir atraktīva un radoša gaisotne, kur var izpausties, arī pasākumi ir ļoti jauki.

1. kursi nodod svinīgo zvērestu.

Bet kāpēc jaunieši par savu skolu izvēlējās tieši PVĢ? Tas ir tik vienkāršs un reizē sarežģīts jautājums. Vieni šeit mācīties nāca, jo te ir viņu brāļi, māsas,

draugi, kuri bija laba reklāma ģimnāzijai. Citi atkal atnākuši, jo viņu sirds tā lika. Jācer, ka nevienam no mums, tas dzīvē nebūs nepareizais lēmums.

Nozīmīgi ir tas, ka šajā mācību gadā ir atgriezies humanitārais kurss. Tās ir astoņas meitenes, kas uzskata, ka joprojām svarīgi ir papildus apgūt svešvalodas un mūsu dzimto valodu.

Liekas, ka visi ir iejutušies labi, esam arī saražuši ar kursabiedriem. Ir arī daudz pazīstamu cilvēku no pamatskolas vai, kuri jau mācās ģimnāzijā, tādēļ nav nemaz tik grūti. Vienīgi skolotāji ir jauni, bet gan jau iepazīsim arī viņus.

Es atļaušos visu pirmkursnieku vārdā teikt, ka esam apmierināti ar šo skolu, un centīsimies, lai skola būtu apmierināta ar mums.

Lai mūsu pašreizējie sapņi un ieceres kļūtu reāli, der atcerēties, latviešu valodas skolotājas, Silvijas Kivko vārdus „Nav tādu lietu, ko nevar iemācīties, vajag tikai gribēt!”

Jaunie ģimnāzisti :)

Lāsma Jakimova un Lāsma Indrikova

Latvija- mana ligzda

ties zem dižena ozola vainaga un veldzēt slāpes Latgales ezeru zilumā.

Šogad aprit 89. gadadiena kopš ir dibināta Latvijas Republika. Kopš tālā 1918. gada 18. novembra daudz kas ir mainījies, bet viena lieta ir palikusi nemainīga- patriotisms, ko īstens latvietis jūt sevī pret Latviju, tās cilvēkiem, dabu un neatkārtojamajām kultūras tradīcijām. Iespējams, mēs ikdienā neaizdomājamies par tādām lietām, kā „kas ir būt latvietim”, „kas ir Latvija” un „kas ir patriotisms”, tad vismaz šajā laikā, kad ik gadu 11. novembrī tiek aizdegtas svečītes par godu tiem varoņiem, kas mums izcīnīja brīvu Latviju, padomāsim, ko nozīmē būt latvietim un mīlēt savu valsti.

Šobrīd Latvijai pienākuši grūti laiki, nemitīgās varas maiņas un politiķu savstarpējās nesaskaņas ir nomākušas tās iedzīvotājus, varbūt arī tāpēc daudzi jaunieši nejūtas tai piederīgi, jo neredz izaugsmes iespējas. Mūsu dzimtene ir kā bērns, kuru ir jāmīl, lai tas pieaugtu un tiektos uz kaut ko labāku, jo zina, ka ir kāds, kas viņam tic. Mums jāmīl sava valoda, jātur godā tautasdziesmas, jo tikai mums ir Dainu skapis, Līgo vakaros jādedz lieli ugunskuri un jādzied no visas sirds, jo mēs esam dziedātāj tauta.

Latvija man ir, kas vairāk, kā tikai neliela valstiņa ar 2, 4 miljoniem iedzīvotāju pie Baltijas jūras, tā ir manas mājas, mana ligzda, kurā es atgriezšos, kad kļūšu par gājputnu, jo zinu, ka vasaras tveicē varēšu patver-

Vineta

Joki, joki, jociņi...

• Divos naktī universitātes profesora dzīvoklī atskan telefona zvans. Profesors ar mokām satausta klausuli un miegainā balsī saka:

– Jā.

– Nu, ko, suns, guli!? Bet mēs, redzi, mācāties...

• Lekcija.

Profesors:

«Student, vai jūs guļat?!»

Students:

«Nē, es lēnām mirkšķinu.»

• Jānītis algebras kontroldarbā aizdomājās... Viņš gandrīz vai satrūkās no jaunajām izjūtām!

• Students kārtā eksāmenu. Izvelk vienu biļeti, apskatās, noliek atpakaļ. Velk nākamo, apskatās, noliek atpakaļ, un tā vairākas biļetes pēc kārtas.

Beidzot pasniedzējs neztur un saka: "Labi - četrinieks! Ja jau kaut ko meklē, tad jau kaut ko zini."

• Jānītis stundā sūta skolotājam zīmīti:

- Es tevi mīlu

Bet skolotāja sūta viņam atpakaļ:

- Es neciešu bērņus.

- Garantēju, mums bērņus nebūs!

• Skolā ieradies fotogrāfs. Skolotāja, kārtodama bērņus skaistā rindiņā stāsta:

- Nu, padomājiet, cik tas būs jauki! Pēc divdesmit gadiem jūs skatīsieties uz šo bildi un domāsi: lūk, Pēterītis, viņš tagad ir pazīstams ķirurgs. Lūk, Maijīņa, viņa ir aktrise...

Jānītis piemetina:

- ... jā, lūk, skolotāja Bērziņa, sen jau nomirusi...

• Sakiet, kāda ir jūsu projekta darba rakstīšanas metodika?
- Ctr C, Ctrl V!

Interesanti fakti.

- Medus ir vienīgais pārtikas produkts, kas nesabojājas.
- Lai pasmaidītu, tu izmanto 17 muskuļus, bet lai sarautu pieri - 43.
- Kamielim mugurkauls ir taisns.
- Orangutāni izrāda agresiju ar skaļu atraugu
- Gliemežim ir aptuveni 25'000 zobu
- Šimpanzes ir vienīgais dzīvnieks, kurš sevi var pazīt spoguļi.
- Lasvegasas kazino nav pulksteņa.
- Neatkarīgi no biežuma, nevienu papīru nevar salocīt vairāk kā 7 reizes.
- Skaitlis 4 Japānā skaitās nelaimīgs, jo to izrunā tāpat kā "nāve".
- Divus augstākos IQ testa rezultātus ir uzrādījušas sievietes.
- Cilvēkam ir mazāk muskuļu kā tauriņa kāpuram
- Senajā Ēģiptē, ja operācijas laikā pacients mira, ķirurgam nogrieza rokas.
- Uz viena cilvēka ķermeņa dzīvo vairāk dzīvu organismu, kā cilvēku uz visas mūsu planētas
- Ziloņi un cilvēki ir vienīgie zīdītāji, kuri var stāvēt uz galvas.

Ieva

Ģimnāzist!

Ja arī tev ir radošas idejas, vēlme izpausties vai vienkārši esi spējīgs kaut ko uzrakstīt, droši vari pievienoties avīzes veidotāju komandai! Pieteikties pie skolotājas Ingūnas vai Ievas Pakeres.

PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJAS
AVĪZE

Preiļu Valsts ģimnāzija
Kooperatīva iela 6
Preiļi

Tel: 5321663
Fax: 5321745
Email: preiluvilststgim@pvg.edu.lv
www.pvg.edu.lv

Aicinām!

24. novembrī 15:00 PVG sarīkojumu zālē notiks pasākums brīvā, radošā un draudzīgā atmosfērā, kurā tiks lasīta proza, dzeja, spēlēta mūzika un dzerta tēja. Līdz 20. novembrim var pieteikties tie jaunieši, kas vēlas dalīties ar pārējiem savos gara darbos, pieteikties pie Zanes un Vinetas 3.a. Iespējams, pasākuma piedalīsies arī dzejnieks Gaiķu Māris. Tie, kuri labprāt vēlas baudīt pasākumu, tiek mīļi gaidīt sestdien. Līdzī nemit savu mīļāko krūzīti tējas baudīšanai un draugus.

Redaktore: **Ieva Pakere (Ieviņa)**

Skolotājs konsultants: **Ingūna Patmalniece**

Žurnālisti: **Ieva Pastare, Maija Upeniece, Olga Jermakova, Vizma Mičule, Vineta Vilcāne, Zanda Kivleniece**